

Sag C-519/04 P

David Meca-Medina og Igor Majcen mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Appel — Den Internationale Olympiske Komités regler om dopingkontrol —
uforenelighed med de fællesskabsretlige regler om konkurrence og fri udveksling af
tjenesteydelser — klage — ikke taget til følge«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat P. Léger fremsat den 23. marts 2006 I - 6995
Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 18. juli 2006 I - 7006

Sammendrag af dom

1. *Fællesskabsret — anvendelsesområde — sport — begrænsning til økonomisk virksomhed
(Art. 2 EF)*

2. *Fri bevægelighed for personer og tjenesteydelser — arbejdstagere — konkurrence — traktatens bestemmelser — anvendelsesområde*
(Art. 39 EF, 49 EF, 81 EF og 82 EF)
3. *Konkurrence — aftaler — vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder — begreb*
(Art. 81, stk. 1, EF)

1. I betragtning af Fællesskabets mål henhører sportsudøvelse under fællesskabsretten, for så vidt der er tale om en økonomisk virksomhed i artikel 2 EF's forstand.

kollektive bestemmelser for lønarbejde og udveksling af tjenesteydelser. De forbud, som er indeholdt i disse traktatbestemmelser, berører imidlertid ikke de regler, der udelukkende vedrører sporten og som sådan ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre.

(jf. præmis 22)

2. Når en sportsaktivitet således har karakter af lønnet arbejde eller præstation af tjenesteydelser mod vederlag, hvilket er tilfældet for hele eller halvprofessionelle sportsudøveres virksomhed, er den nærmere bestemt omfattet af anvendelsesområdet for artikel 39 EF ff. eller artikel 49 EF ff.

Disse fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende fri bevægelighed for personer og fri udveksling af tjenesteydelser gælder ikke alene for offentlige myndigheders retsakter, men tillige for andre former for regler, hvis formål er at give

Med hensyn til vanskeligheden med at sondre mellem en sportsaktivitets økonomiske og sportslige sider står fællesskabsbestemmelserne vedrørende personers frie bevægelighed og den frie udveksling af tjenesteydelser ikke i vejen for en regulering eller praksis, der er begrundet i ikke-økonomiske hensyn som følge af visse sportsbegivenheders særlige karakter og rammer. En sådan indskrænkning i de omhandlede bestemmelseres anvendelsesområde må imidlertid begrænses til, hvad dens formål kræver. Den kan derfor ikke påberåbes til støtte for at udelukke en hel sportsart fra traktatens anvendelsesområde.

Det følger i det hele af disse betragtninger, at den blotte omstændighed, at en regel har en rent sportslig karakter, ikke af den grund udelukker den person, der udøver den af reglen regulerede sportsaktivitet, eller den organisation, der har udstedt reglen, fra traktatens anvendelsesområde. Hvis den omhandlede sportsaktivitet er omfattet af traktatens anvendelsesområde, er betingelserne for dens udøvelse underlagt samtlige forpligtelser, som følger af traktatens forskellige bestemmelser. Det følger heraf, at de bestemmelser, der regulerer den pågældende aktivitet, skal opfylde betingelserne for anvendelsen af disse bestemmelser, som bl.a. tilsigter at sikre den frie bevægelighed for arbejdstagere, den frie etableringsret, den frie udveksling af tjenesteydelser eller konkurrencen.

begrænser konkurrencen eller misbruger sin dominerende stilling, og om begrænsningen eller misbruget påvirker samhandelen mellem medlemsstater.

Selv hvis det antages, at bestemmelserne ikke udgør en begrænsning af den frie bevægelighed, fordi de vedrører spørgsmål, som udelukkende angår sporten og som sådan ikke har noget med økonomisk virksomhed at gøre, indebærer denne omstændighed således hverken, at den omhandlede sportsaktivitet nødvendigvis falder uden for anvendelsesområdet for artikel 81 EF og 82 EF, eller at de pågældende bestemmelser ikke opfylder betingelserne for anvendelse af disse traktatbestemmelser.

(jf. præmis 23-31)

I tilfælde, hvor udøvelsen af denne sportsaktivitet skal vurderes i lyset af traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for arbejdstagere eller fri udveksling af tjenesteydelser, skal det således undersøges, hvorvidt de bestemmelser, der regulerer den pågældende aktivitet, opfylder betingelserne for anvendelse af artikel 39 EF og 49 EF, dvs. ikke udgør begrænsninger, som er forbudt i henhold til disse bestemmelser. I tilfælde, hvor udøvelsen af den pågældende aktivitet skal vurderes i lyset af traktatens bestemmelser om konkurrence, skal det på samme måde i henhold til betingelserne for anvendelse af artikel 81 EF og 82 EF undersøges, om de bestemmelser, der regulerer den pågældende aktivitet, er udstedt af en virksomhed, om denne

3. Spørgsmålet om nogle bestemmelsers forenelighed med de fællesskabsretlige konkurrenceregler kan ikke vurderes abstrakt. Alle aftaler mellem virksomheder eller alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder, som begrænser parternes eller én af parternes handlefrihed, er ikke nødvendigvis omfattet af det forbud, der er fastsat i artikel 81, stk. 1, EF. Ved anvendelsen af denne bestemmelse på en konkret sag skal det nemlig først tages i betragtning, i hvilken overordnet sammenhæng den pågældende virksomhedssammenslutnings vedtagelse indgår og har virkninger, og herunder særligt, hvilke mål

der søges nået med vedtagelsen. Det skal herefter undersøges, om de konkurrencebegrænsende virkninger, som følger af vedtagelsen, er uadskilleligt forbundne med opfyldelsen af de nævnte mål, og om de er forholdsmæssige i relation til disse mål.

Det generelle formål med et antidopingreglement vedrørende sport er at bekæmpe doping med henblik på en loyal afvikling af sportskonkurrencer, og er begrundet med hensynet til at sikre atleternes lige chancer, deres sundhed, konkurrencernes integritet og objektivitet og sportens etiske værdier. Da sanktioner er nødvendige til sikring af dopingforbuddet, skal disses virkninger på atleternes handlefrihed i øvrigt i princippet betragtes som en del af antidopingreglerne.

Selv hvis det antages, at det anfægtede antidopingreglement skal betragtes som en beslutning fra en virksomhedssammenslutning, som begrænser de af reglementet omfattede personers handlefrihed, udgør det følgelig ikke dermed nødvendigvis en konkurrencebegrænsning, som er uforenelig med det fælles marked i artikel 81 EF's forstand, idet det er berettiget på grund af et legitimt formål. En sådan begrænsning

hænger netop sammen med organiseringen og afviklingen af sportskonkurrencer og tilsigter netop at sikre en sund konkurrence mellem atleterne.

Et sådant antidopingreglements represive karakter og de alvorlige sanktioner, der kan pålægges ved tilsidesættelse af reglementet, kan dog have negative virkninger på konkurrencen, idet sanktionerne i tilfælde, hvor de i sidste instans viser sig uberettigede, kan føre til en uberettiget udelukkelse af en atlet fra konkurrencerne, og således fordreje betingelserne for udøvelsen af den pågældende aktivitet. Det følger heraf, at for ikke at være omfattet af forbuddet i artikel 81, stk. 1, EF skal de begrænsninger, der følger af reglementet, begrænses til hvad der er nødvendigt for at sikre en tilfredsstillende afvikling af sportskonkurrencer. Et sådant reglement kan således være for vidtgående dels ved fastsættelsen af betingelserne for fastsættelsen af skillelinjen mellem de situationer, hvor der foreligger doping, der kan gøres til genstand for sanktioner, og situationer, hvor dette ikke foreligger, dels ved alvoren af disse sanktioner.

(jf. præmis 42-45, 47 og 48)